

II: CONFERÈNCIA NACIONAL CATALANA

BULLETÍ D'INFORMACIÓ

APARTADO 8620

MEXICO, D. F.

Setembre del 1957.

A PROPÒSIT DE LA FUTURA POLÍTICA ECONÒMICA DE CATALUNYA

El Butlletí d'Informació de la Generalitat de Catalunya corresponent als mesos de maig-juny del 1957, arribat a les nostres mans el mes d'agost, ha publicat un treball signat pel senyor Josep Terradelles sobre "una nova ruta a seguir" en matèria econòmica.

Les afirmacions que es fan respecte l'actual situació de l'economia catalana sota el règim franquista i l'orientació que es propugna de l'Exili estant i en nom de la Generalitat, obliga al Consell Nacional Català a donar el seu parer públicament.

La primera afirmació sorprenent que fa el senyor Terradelles és que "la nostra potencialitat econòmica és molt més important que abans" i que "tendeix a augmentar".

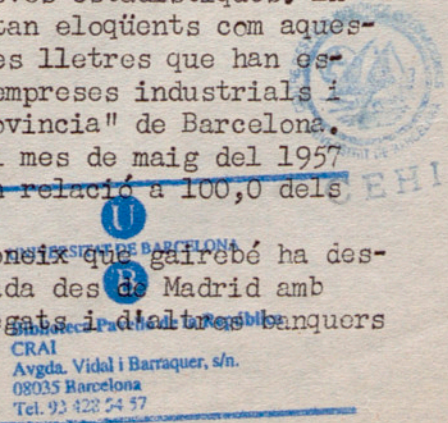
Des de les planes del Butlletí d'Informació de la Generalitat de Catalunya, que s'edita a París, s'ha dit, repetides vegades, que la crisi econòmica del país, d'ençà de la instauració del règim totalitari espanyol, és cada dia més greu i no és lògic suposar que, Catalunya, el territori més industrialitzat i de més empena comercial dels que té sotmesos l'actual Estat espanyol, s'hagi salvat d'aquest desastre de l'economia nacional-sindicalista, imitació servil del nacional-socialisme de Hitler i del feixisme de Mussolini.

Catalunya ha estat la víctima propiciatòria de tots els experiments econòmics de tipus totalitari que s'han fet en nom d'Espanya d'ençà que el territori català fou ocupat militarment. Tothom sap que, amb el desig malèvol d'empobrir la nostra terra, es va obligar a traslladar Espanya endins diverses indústries catalanes i els seus treballadors més qualificats; és del domini públic que la indústria i el comerç de Catalunya han patit les conseqüències de la política franquista inspirada en un odi profund a Catalunya i als catalans; i que les iniciatives per a crear noves fonts de riquesa a la nostra terra han topat sempre amb tota mena d'entrebancs polítics i burocràtics. L'acaparament i centralització de les divises ha impossibilitat la necessària renovació de la indústria tèxtil catalana; el control de les importacions de matèries primes i la imposició de sous i salaris improductius, establerts per la demagògia falangista i sense cap sentit de responsabilitat, han portat a la misèria i a la fallida nombroses empreses catalanes i més de quatre han anat a parar a mans dels aprofitadors del règim; i per totes aquestes dificultats, la producció tèxtil catalana, la química i la metal·lúrgica, han perdut gairebé tots els mercats de fora de la Península, impossibilitats com estan de competir en preus i qualitat amb les indústries similars d'altres països d'Europa, d'Amèrica i de l'Àsia.

Pel que fa a la competència industrial espanyola, fomentada des de Madrid amb la contribució forçosa de Catalunya, tenim l'anomenat "Instituto Nacional de Industria", organisme governamental creat amb el propòsit d'industrialitzar les terres de llengua castellana, i al cap d'uns anys d'enriquir de mala manera els seus dirigents i alts funcionaris, es va cap a la seva dissolució, convençuts els mateixos franquistes que és una bogeria voler industrialitzar de cop i volta unes terres de tradició agrícola sense mà d'obra qualificada i en una època de misèria general com és la que pateixen els pobles de l'Espanya d'avui. Aquesta competència intentada de fer a l'esperit d'iniciativa dels catalans, ha fet aixecar veus de protesta de la gent més conservadora de casa nostra i fins i tot n'han protestat alguns dels més fidels servidors i col.laboradors del règim franquista.

La varitable situació econòmica de la Catalunya sotmesa al franquisme, ens la dona la Cambra de Comerç i Navegació de Barcelona a través de les seves estadístiques. En el seu butlletí del mes de juny d'aquest any, hi trobem dades tan eloqüents com aquestes: en un país de tanta seriositat comercial com Catalunya, les lletres que han estat protestades durant el mes de maig darrer, afecten a 6.809 empreses industrials i comercials i a 2.099 empreses les de la resta d l'anomenada "provincia" de Barcelona. Respecte del cost de la vida ciutadana, direm que les dades del mes de maig del 1957 donen un índex de 959,5 mentre l'índex del 1947 era de 541,5 en relació a 100,0 dels anys 1922-26.

Quant a la banca catalana, el mateix senyor Terradelles reconeix que gairebé ha desaparegut, víctima de la política bancària anticatalana practicada des de Madrid amb la col.laboració inqualificable d'alguns banquers catalans renegats i d'altres banquers franquistes d'Euskadi protegits pel règim.

CRAI
Avinguda Vidal i Barraquer, s/n.
08035 Barcelona
Tel. 93 428 54 57

Aquests són les conseqüències de vint anys de política colonial espanyola aplicada a Catalunya. Perquè amb un cens que representa un 12% de la població total de l'Estat espanyol, Catalunya ha de pagar, per força, el 39.70% del pressupost del franquisme. Un pressupost que destina la major part a les forces armades improductives i a la monstruosa burocràcia del partit únic de la "Falange".

Tot plegat ve a demostrar que l'ensulciada de l'economia catalana és evident i que les tràgiques conseqüències de la política d'odi practicada contra Catalunya pel règim franquista, juntament amb la incapacitat governamental dels dirigents de l'actual Estat espanyol, han portat a la nostra terra a un estat de postració i de misèria com no s'havia vist mai.

Per tant, la nova política econòmica que es preconitza en nom de la Generalitat de Catalunya, prescindint de les comissions tècniques competents que són obligades de consultar, no podia venir en un moment més inoportú.

Quina política econòmica caldrà fer a la Catalunya alliberada de demà per a refer el nostre país dels estralls de tants anys de domini i d'explotació del franquisme? No pas la que preconitza el senyor Terradellas sinó una de molt diferent practicada amb un alt esperit patriòtic.

La nova política econòmica de la Catalunya de demà haurà d'orientar-se, d'acord amb els dictamens dels nostres més competents i patriotes economistes, vers la reconstrucció interior i a base d'una planificació compatible amb una certa llibertat d'iniciativa privada, renovant la maquinària i els sistemes de producció de les nostres principals indústries; introduint noves formes de cooperació que permetin una participació més activa i responsable als treballadors en la gestió tècnica i administrativa de cada empresa, seguint l'exemple de la nova política econòmica i d'organització industrial sorgides de la darrera guerra mundial. Haurà de plantejar-se el greu problema de la reconquesta dels mercats, i, especialment, de la incorporació de Catalunya al mercat comú europeu, enfront del qual tot intent de reconstrucció econòmica fracassarà inevitablement.

La nova política agrària de Catalunya, haurà de retornar a l'etapa democràtica catalana que permeti la reorganització dels seus tradicionals i prestigiosos Sindicats Agrícoles Cooperatius i la seva Federació, col.laboradors eficients, dintre la seva autonomia respectable, dels plans de reconstrucció econòmica general catalana.

La nova política econòmica haurà d'evitar, per tots els mitjans, l'evasió del capital català a l'estranger i impulsarà, de la manera que sigui, les inversions Catalunya endins i no Catalunya enfora. I fins i tot suposant que aquesta política, contrària a la dispersió del capital català, donés els resultats patriòtics que cal esperar, encara ens veuríem obligats a recórrer als emprèstits interiors i exteriors, i, aquests darrers, haurien de gestionar-se, preferentment, davant dels organismes de la finança internacional, patrocinats per les Nacions Unides o pel Consell d'Europa, més que no pas refiar-nos de l'ajut bancari privat o d'inversions particulars forasteres.

La nova política camboniana d'Espanya endins que es preconitza des de l'Exili i en nom de la Generalitat de Catalunya és una política que va fracassar en mans de Francesc Cambó i de la Lliga Regionalista i que fracassaria, més vergonyosament, en mans dels realitzadors de la política nacional que necessita el nostre poble.

NOVA APEL·LACIÓ DEL C. N. C. A LA XIIIa. ASSEMBLEA GENERAL DE L'O.N.U.

El Consell Nacional Català fa acte de presència davant la XIIIa. Assemblea General de l'Organització de les Nacions Unides per a repetir el que fou plantejat en nom dels catalans lliures a la Conferència de San Francisco de Califòrnia l'any 1944: Que el cas de Catalunya, tan diferit, d'alliberació nacional, sigui inclòs entre els que requereixen immediata solució.

Aquesta Apel·lació del poble de Catalunya, que fa prop de vint anys que viu sotmes a una ocupació militar i al règim totalitari espanyol del general Franco, ha estat repetidament presentada a les Assemblees Generals de l'Organització de les Nacions Unides i la seva presa en consideració ha estat sempre ajornada per mor dels greus problemes internacionals que continuament es plantegen a la Democràcia Mundial.

Però el Consell Nacional Català, fermament convençut de la justícia de la causa que defensa, acut, avui, davant la XIIIa. Assemblea General per a reclamar de nou el reconeixement de la personalitat nacional de Catalunya i reivindicar l'exercici del seu dret d'autodeterminació. I aprofitant aquesta avinentesa, vol denunciar els perills que comporta el nou intent de restauració monàrquica a Espanya, com a règim substituït i continuador de l'actual dictadura franquista.

El Consell Nacional Català denuncia davant les Nacions Unides els perills que representa per a la pau dels pobles de la Península Ibèrica el restabliment monàrquic espanyol i l'escarni que significaria per als postulats de la Carta Universal de Drets Humans el fet d'imposar un règim polític prescindint de la voluntat popular i com a continuador de l'actual sistema totalitari espanyol. Es parla d'una entesa personal entre el general Francisco Franco i el pretendent don Juan de Borbón, prescindint de la voluntat ciutadana, i també corre el rumor d'un nou Cop d'Estat militar si el general Franco no cedeix el Poder voluntàriament.

L'actitud catalana davant la qüestió del restabliment de la Monarquia a Espanya fou exposada públicament l'any 1944, quan es començava a parlar de la substitució del general Franco per don Juan de Borbón, Aleshores fou el Consell Nacional de Catalunya, establert a Londres, qui apel·là davant la Democràcia Mundial denunciant els perills de la imposició monàrquica espanyola i afirmant que no podia ésser cap solució per als greus problemes peninsulars i menys encara per al problema de les nacionalitats de la perifèria ibèrica -Catalunya, Euskadi i Galícia-, víctimes oblidades del centralisme espanyol. El restabliment de la Monarquia espanyola no podria comptar amb el recolzament de la majoria del país i menys encara amb el recolzament del poble de Catalunya, de tradició republicana i democràtica, i enemic de la Monarquia borbònica d'ençà de l'Onze de Setembre del 1714 que fou sotmès al domini espanyol per la victòria militar del borbó Felip Vè.

Tal com afirmava la representació dels catalans lliures l'any 1944: la Monarquia seria recolzada únicament per l'aristocràcia feudal de Castella, alguns generals, un grup de financers internacionals i potser per alguns industrials afavorits pel règim. Però de cap manera per la majoria del poble. La Monarquia, per tant, hauria d'ésser, necessàriament, de tipus totalitari o absolutista, i, per tant, antidemocràtica; aquesta Monarquia absolutista seria un nou fracàs polític en la història d'Espanya i els pobles que viuen sotmesos a l'unitarisme espanyol, serien llançats novament a la revolució. Així, la Monarquia borbònica fracassaria en ellò que diu que és el seu propòsit fonamental: guardar l'ordre i evitar la revolució. Es per això que, davant la tràgica perspectiva que ofereix el restabliment de la Monarquia a Espanya, Catalunya no pot contemplar impassible aquest nou intent de burlar l'esperit democràtic i la voluntat nacional dels catalans.

Honorables Senyors:

La imposició del règim monàrquic a Espanya seria un escarni per a la Carta Universal de Drets Humans que la representació franquista té el deure de respectar com a Membre que és de l'Organització de les Nacions Unides d'ençà del 14 de desembre del 1955. La imposició d'un règim de força, contra la voluntat del país, empeny els pobles sotmesos al suprem recurs de la rebelió contra la tirania, tal com adverteix el preàmbul de la Carta. I Catalunya, sota el domini de la monarquia espanyola imposada al marge de la voluntat catalana, continuaria, amb més intensitat que mai, la seva lluita contra l'opressió i al servei de la democràcia. En canvi, els catalans nacionals i democràtes acataríem el resultat d'una consulta electoral realitzada sota el control de les Nacions Unides, encara que ajornés l'assoliment dals nostres ideals d'una República Catalana independent.

El Consell Nacional Català reivindica, novament, davant la XIIa, Assemblea General els seus drets nacionals imprescriptibles i l'exercici del dret d'autodeterminació del poble català en un plebiscit, exclusivament català, sota l'única vigilància d'una Comissió especial designada per les Nacions Unides; i ratifica el seu criteri que no hi haurà pau a la Península Ibèrica mentre no s'instaurin governs provisionals a Castella, Catalunya, Euskadi i Galícia per a decidir lliurement el règim de convivència peninsular. El règim confederal és considerat pels catalans, bascos i gallecs i per alguns distingits ciutadans de Castella, com el més adequat i convenient per a la futura estructura política de la Península Ibèrica. I és un règim confederal el que podria donar satisfacció al poble de Catalunya, sempre disposat a la col·laboració internacional.

DELEGACIÓ ESPECIAL DEL CONSELL EXECUTIU A PARIS

El Consell Executiu del Consell Nacional Català, atenent les suggerències rebudes de diversos Consellers, ha confiat la presidència de la seva Delegació a París al Conseller Ambrosi Carrion i prega a tots els Consellers, Adherits i simpatitzants que li prestin el màxim recolzament i la més activa col·laboració. La seva adreça és: 4, Impasse Gabrielle d'Estrée. Bourg-la Reine (Seine).

II: CONFERÈNCIA NACIONAL CATALANA

BULLETÍ D'INFORMACIÓ

APARTADO 8620

MEXICO, D. F.

MEMORANDUM ON THE ANTI-CATALAN POLICY OF GENERAL FRANCO'S GOVERNMENT SUBMITTED TO THE DELEGATES OF THE SEVENTH ASSEMBLY OF U.N.E.S.C.O (PARIS, NOVEMBER, 1952)

AGAINST THE EXPRESSION OF THE NATIONAL SPIRIT OF CATALONIA.

1.- Against the Name of Catalonia

The anti-Catalan policy of the Franco Government has gone so far as to try to suppress the appellations "Catalonia" and "Catalan".

Immediately after the entry of General Franco's troops into Catalonia the controlled Press and official speeches showed a marked tendency to substitute for "Catalonia" "the north-east of Spain".

Many books published at that time could be cited as using this expression or avoiding the names of Barcelona and Valencia and referring to them as "the towns of the Spanish Mediterranean". This attempt was doomed to failure, but a few examples will show traces of it. After the Library of Catalonia was seized by the Spanish authorities the name was changed to Central Library which it still retains. The most important concert hall in Barcelona, the Hall of Catalan Music, had to drop the name "Catalan". The Catholic organization "Foment de la Pietat Catalana" (Promotion of the Catalan Devotion) whose aim was the publication of religious literature and the fostering of devotion among the Catalans, was likewise compelled to drop the name "Catalan". The largest bookshop in Barcelona, "Catalonia", had to change its name to "Casa del Libro". Similarly with a large number of streets in Catalonia as, for instance, in Barcelona, where the Square of Catalan Glories is now simply Square of Glories. During the Eucharistic Congress held in Barcelona in the first week of June, 1952, the Press was instructed not to print the words "Catalonia" or "Catalan".

2.- Against the Armas and Flag of Catalonia

Under Franco's Government the flag as well as the arms of Catalonia are banned, under severe penalties. The four red bars on yellow which appear in the arms and flag of Catalonia were adopted as the emblem probably in the 12th century. They were the arms of the kings of Aragon and Catalonia. The ban appears the more absurd if it is remembered that the present Spanish flag was designed at the end of the 18th century and consists of half of the Catalan flag (two instead of four red bars).

Catalan towns and villages incorporating the four bars in their arms are now debarred from using them without authorisation by the Government, which requires the Spanish Royal Academy of History in Madrid to certify that the bars have been used traditionally by the town or village in question.

The curious result is that although the four bars have been the arms of the kings of Aragon since the Middle Ages, and used in cities of Aragon, Valencia, and the Balearic Islands (incidentally in Roussillon and Provence as well), centuries before the union with Castile and before Spain as a political entity ever existed, cities now have to apply to Franco's Government for permission to continue using them. (As an example, see the Bulletin of the Royal Academy of History, Vol. CXI, 1942, concerning the four bars in the coat of arms of the city of Alicante (Valencia) adopted in 1308.)

3. Against the Catalan Nacional Anthem

The Catalan National Anthem, which was official under the Autonomous Catalan Government, has now been banned. Several songs considered as expressive of Catalan patriotism have also been banned.

4.- Against the Memory of Famous Catalans

(a) Street names. In Barcelona and other Catalan towns the names of famous Catalans applied to streets and squares have been suppressed and replaced in certain cases by those of Spaniards not born in Catalonia. The same has been done with names commemorating institutions or deeds famous in Catalan history.

A few examples will suffice: removal of the name Francesc Macia(1) from streets and squares anywhere in Catalonia; the name Prat de la Riba(2) from his native village of Castelltersol; Dr. Martí i Julia,(3) "Siege of 1714", (4), Pau Claris,(5) all removed in Barcelona. One of the main streets in Barcelona, Corts Catalanes(6) now bears the name of José Antonio Primo de Rivera.(7)

(b) Demolition of monuments. In Barcelona a number of monuments to famous Catalans have been demolished, among them that of Rafael de Casanova, defender of Catalonia in the Siege of 1714; of Dr. Robert, a conservative, but the first Mayor of Barcelona belonging to a Nationalist group; and of Prat de la Riba from inside the ancient Palau de la Generalitat, the seat of the Catalan Government.

AGAINST CATALAN LAW

Catalonia has her own Civil Law framed through centuries of the economic, social and juridical activities of the nation. To keep this Civil Law equal to the demands of social development and the continual progress of juridical science, three institutions were necessary as a source of vivification: a university where the principles of the Law could be studied scientifically, a legislative assembly to bring them to the statute book, and courts to give practical application of those laws to the requirements of the community, thus creating a body of jurisprudence. Before General Franco, Catalonia under an Autonomous Government, possessed these three institutions: a chair of Catalan Law at the University of Barcelona, with an attached seminar; a Parliament; and a judicial system with courts of different degrees up to a Supreme Court. This structure has been destroyed by General Franco.

(a) The Catalan Parliament and the Supreme Court were suppressed when the Catalan Statute was abrogated by law of 5 April, 1938.

(b) Those laws enacted by the Catalan Parliament and resolutions of the Supreme Court, with rules derived from them, were cancelled by a decree of 18 May, 1939. A special procedure was set up to revise firm and definite sentences (Law of 8 September, 1938, Decree of 25 August, 1939).

(c) The Chair of Catalan Law at the Barcelona University has been suppressed. All that the Catalan student can learn of the Law of his country is vague references of a historical character when studying the general framework of Spanish Civil and the History of Law. Thus an impression is created in his mind that Catalan Law is a thing of the past, with no application to modern practice. General Franco is therefore carrying out his policy of destruction of Catalan institutions in cutting short the normal development of Catalan Law in order to facilitate its eventual total suppression.

To complete this destruction of Catalan Law, the following measures have been imposed:-

(d) Vigorous application in Catalonia of the new legislation enacted by the Government of General Franco, despite the fact that in accordance with the Statute she had exclusive right to legislate in all matters of Civil Law (such as organisation of the family, inheritances, property and correlating contracts), and also of Administrative Law.

(e) The appointment as notaries in Catalonia of Spaniards ignorant of Catalan Law and language—a measure full of consequences, as in Catalonia it is generally the notary, rather than the lawyer, who is the legal adviser in families.

(f) Purge of Catalan personnel legally appointed to the local courts, and their replacement by non-Catalans ignorant of Catalan Civil Law. (By an Order of 1 September, 1939, 80% of vacancies in all branches of the administration had to be filled with ex-soldiers of General Franco's Army in the Civil War. A further Order of 16 September extended the measure to 80% of vacancies in all private firms. The

number of Catalans who fought in that Army was exceedingly small.)

(g) The Catalan Supreme Court having been suppressed, final appeals have to go to the Supreme Court in Madrid, which dictates judgements that often take no account of Catalan Law, or even are contrary to it.

AGAINST CATALAN ECONOMY

One of the principles of General Franco's anti-Catalan policy is that the progress and vitality of modern Catalonia are based on her economic development and prosperity, and that therefore in order to dominate Catalonia it is necessary first to attack her economy and especially her industry.

An outline of General Franco's anti-Catalan policy in the economic field would take us far from the purpose of this cultural report and from UNESCO. But as a relevant document we would mention:

(a) The so-called "Decentralisation of Industry" Decree of 17 September, 1939, as the basis of an economic policy, the aim of which is to scatter the industrial power laboriously built up in Catalonia by successive generations since its modest beginning in the 18th century.

(b) Let us mention also as a social fact big with unforeseeable consequences the mass immigration into Catalonia in general, and Barcelona in particular, of all sorts of Spaniards, not as labour or producers, but merely as an instrument of a destructive policy. The result of transferring large numbers of agricultural workers to the most highly industrialised part of Spain without an attendant rehabilitation programme is bound to aggravate those social, economic, political, cultural and moral problems which have brought suffering upon Catalonia in the past and will bring her increasing suffering in the future.

November, 1952.

J.M. Batista i Roca, Ph.D., LL.D., M.A. (Cantab.), Historian, Lecturer, Cambridge University.

Josep Carner, Writer, Member of the Institut d'Estudis Catalans, Professor, Brussels University, and College d'Europe, Bruges.

L. Nicolau D'Olwer, Ph.D., Classical Scholar, Historian, Member of the Institut d'Estudis Catalans, ex-Professor of the University of Barcelona, ex-President of the Union Académique Internationale.

R. Patxot i Jubert, Scientist, Member of the Organisation Météorologique Internationale.

M. Serra i Moret, Economist, ex-Professor of the School of Higher Commercial Studies of Barcelona.

- 1.- First president of the Autonomous Catalan Government.
- 2.- One of the leading members of conservative Catalan nationalism and first president of a semi-autonomous Catalan Government under the Monarchy.
- 3.- A leader of Catalan nationalism.
- 4.- After that siege, the national freedom of Catalonia was suppressed.
- 5.- The head of a national movement in 1640.
- 6.- Named after the Catalan Parliament. Suppressed in 1716.
- 7.- Founder of the Spanish Falange.